

Audrey Osafsky

MOJ DENI

*Ilustracija
Ted Rand*

Generalni sponzor:

Zahvaljujemo se našim sponzorima za pomoć i podršku na rješavanju problema koji prate lica oboljela od progresivnog nervno-mišićnog oboljenja

Moj Deni

Audrey Osofsky

*Deni je najbolji pas kojeg jedan dječak može imati.
On i njegov gospodar uvijek su zajedno.
Igraju se loptom, idu u šetnje i dobro se brinu jedan za drugoga.
Ništa ih ne može rastaviti. Oni su tim.*

Ova lako čitljiva priča u prvom licu o neuobičajenom prijateljstvu prikazuje želje hendikepiranih da budu nezavisni i da ih se tretira kao i sve ostale.

Moj Deni

Audrey Osafsky

Ilustracija

Ted Rand

Savez distrofičara Federacije Bosne i Hercegovine

Deni je moj najbolji prijatelj. On se nikada ne ljuti na mene. Nikada ne pobjegne kako bi se igrao sa drugim dječakom. Uvijek je tu da sluša kada mi je potreban neko za razgovor.

Deni je moj zlatni retriver. Izgleda kao da je stalno obasjan suncem. Kada me ugleda, njegove velike smeđe oči postanu slatke kao osmijeh.

Ali, Deni je meni više od prijatelja. On je moje noge i ruke. Pomaže mi u stvarima koje ne mogu sam da uradim.

A ja ne mogu raditi mnogo toga što mogu druga djeca. Ja bolujem od bolesti koja čini moje mišiće slabima. Ona se naziva mišićna distrofija.

Prije Denija, pomagali su mi mama i tata. Alen i drugi prijatelji su mi, također, pomagali. Ali prijatelji se ponekad umore od pomaganja. A i ja sam želio da budem malo samostalniji.

Deni je bio ostvarenje mojih želja.

Upoznali smo se u kampu u kojem su Denija trenirali da pomaže ljudima kao što sam ja.

Kao kuće, Deni je bio poseban. Pun ljubavi i pametan, izabran je da bude servisni pas. Deni je bio zvijezda među kućićima. Najbolji pas u svojoj klasi. Za dvije godine, Deni je naučio 60 komandi.

Ja sam morao da naučim sve komande za dvije sedmice. Također, morao sam naučiti kako da se brinem o Deniju.

Bilo je teško. Mnogo teže nego što sam mislio. Radili smo satima i imali testove svaki dan. Kamp smo zvali «vojnim kampom» jer je bilo tako naporno. Kao obuka kod marinaca.

Opet i opet sam vježbao izdavanje komandi. Nije bilo lako natjerati Denija da me sluša. Ponašao se kao dijete koje uopće nije marilo za svog učitelja.

Mnogo puta bih se razljutio. Ponekad sam i plakao. Ali nikada nisam odustao, čak i kada sam to htio. Više sam želio da budem sa Denijem.

Kako bi nam pomogli da se povežemo, da osjetimo međusobnu pripadnost, Denija su privezali za moj zglob. Morali smo sve raditi zajedno. Spavali smo zajedno. Čak smo se zajedno i tuširali!

Počeo sam bolje razumijevati Denija. I samoga sebe, također. Morao sam sebe uvjeriti da sam vođa, prije nego što uvjerim Denija. Poslije mnogo dana, moj glas je postao snažniji dok sam davao komand

Jednog dana, Deni me pogledao u oči – i pokorio se. Naučio je da mi vjeruje i ja sam naučio da vjerujem njemu. Tada sam diplomirao i nas dvojica smo postali tim.

Kada smo došli kući, Alen je došao kod mene da upozna mog novog prijatelja.

«Ne mazi ga i ne daji mu grickalice,» rekao sam. «Deni ne jede dok radi».

Rekao sam Alenu za 60 komandi, ali sam mu samo neke pokazao.

«Gore, svjetlo!» naredio sam, i Deni je upalio svjetlo. «Dobar pas!»

«Vuci!» naredio sam, i Deni je otvorio ulazna vrata.

«Pusti mene da pokušam!», rekao je Alen.

«Deni sluša samo mene», rekao sam mu. «Ti si sretan», rekao mi je Alen.

Otišli smo u trgovački centar. Bio sam zabrinut. Kako će se Deni ponašati u masi?

Ali Deni je bio profesionalac. Pritiskao je dugmad na liftu, spuštao bejzbol-sličice sa visokih polica i pravio mi društvo dok sam sa šišao.

Denijev najdraži posao bio je u prodavnici kućnih ljubimaca. Uzeo je kesu poslastica za pse, dao prodavačici moj dolar i donio mi paket sa kusurom, mašući repom.

Prvog dana škole,
Deni mi je donio odjeću.
Tada je uzeo svoju plavo-zlatnu
torbicu. Bio je spreman za posao.

Mama mi je spakovala ručak, svesku i olovke u Denijevu torbicu i zakopčala mu je na leđima. Mene je zagrlila. Htjela je zagrliti i Denija, ali nije mogla pošto je on bio na poslu.

Odvezli smo se u školu posebnim autobusom. Pitao sam se da li će djeca misliti da je čudno vidjeti u školi jednog dječaka u invalidskim kolicima sa psom. Možda učitelj neće htjeti psa u učionici. Možda će djeca htjeti da se igraju s njim, a on bi mogao lajati i ponašati se čudno.

U početku, svi su htjeli da maze Denija.

«Deni je pas koji radi, a ne kućni ljubimac,» objasnila je učiteljica. «Znak na njemu kaže - ne diraj - tako da može biti fokusiran na posao.»

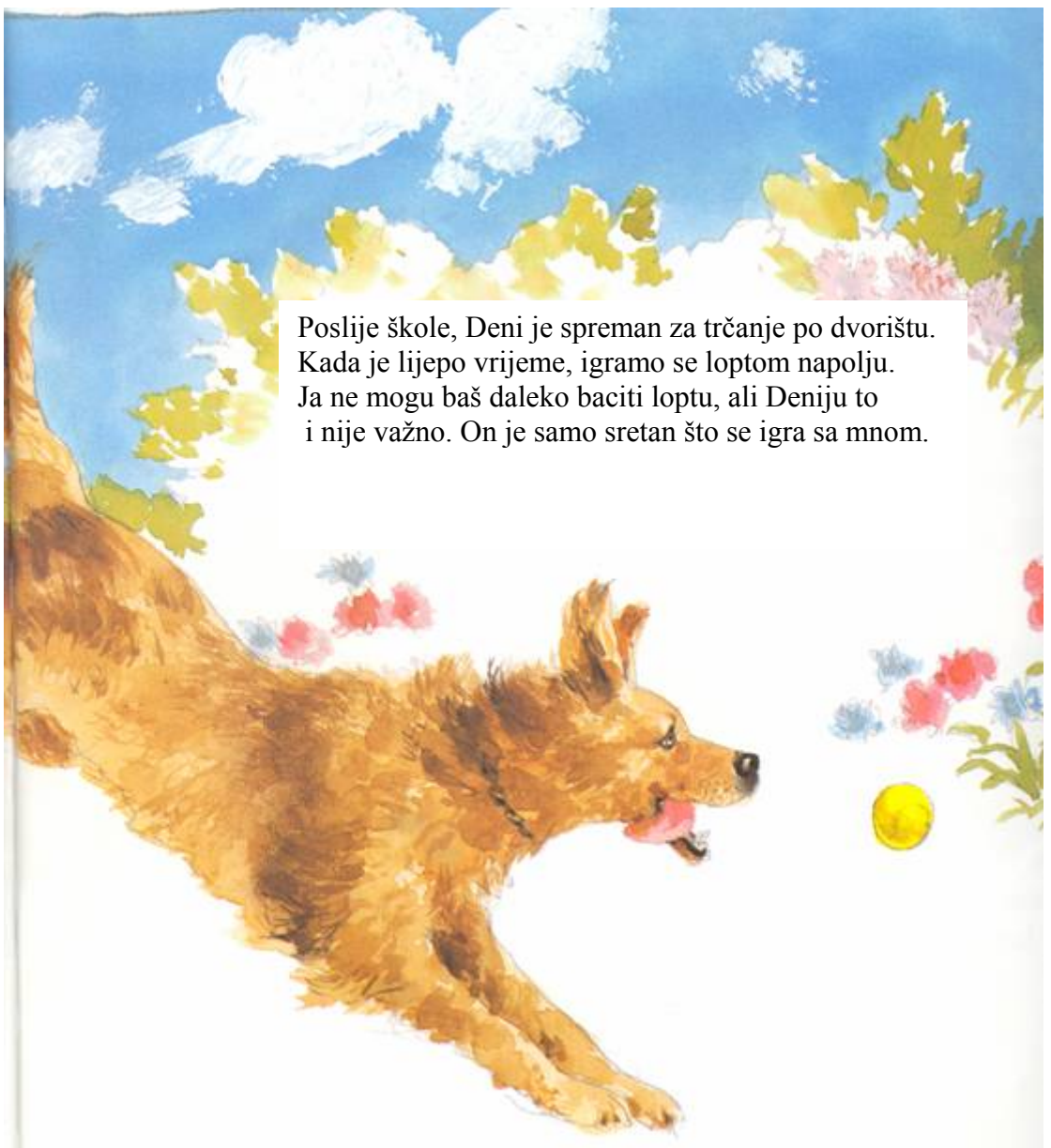
Deni je dohvatio olovku koja mi je ispala i djeca su prokomentarisala da je vrlo koristan. Deni mi je donio knjigu iz biblioteke i djeca su rekla da je pametan. U restoranu, Deni je «spasio» moj prazan tetrapak mlijeka iz kante za smeće, a djeca su se nasmijala i rekla da je smiješan.

Sad su djeca naviknuta na psa u školi.
Kada Deni drijema, ona ga prekorače.
On je samo jedan od nas.
I mojoj učiteljici se sviđa Deni.
On je najmirniji u razredu.

A painting of a golden retriever running towards a yellow ball in a garden. The dog is depicted in profile, running from left to right. Its fur is a mix of golden and brown tones, with a black collar around its neck. The background features a bright blue sky with white, fluffy clouds. In the foreground and midground, there are various flowers, including pink and red blossoms, and green foliage. A single yellow ball is on the ground to the right of the dog. The overall style is soft and painterly, typical of children's book illustrations.

Poslije škole, Deni je spreman za trčanje po dvorištu. Kada je lijepo vrijeme, igramo se loptom napolju. Ja ne mogu baš daleko baciti loptu, ali Deniju to i nije važno. On je samo sretan što se igra sa mnom.

Deni najviše voli da igramo jednu vrstu bejzbola. Ja loptu udarim plastičnom palicom, a Deni je ganja po terenu.

Sve što radimo, radimo zajedno. Mi smo tim. Prije Denija, nisam baš volio obilaziti mjesta. Ljudi su zurili u mene. Sada ljudi gledaju u *nas* – i pitaju za mog psa.

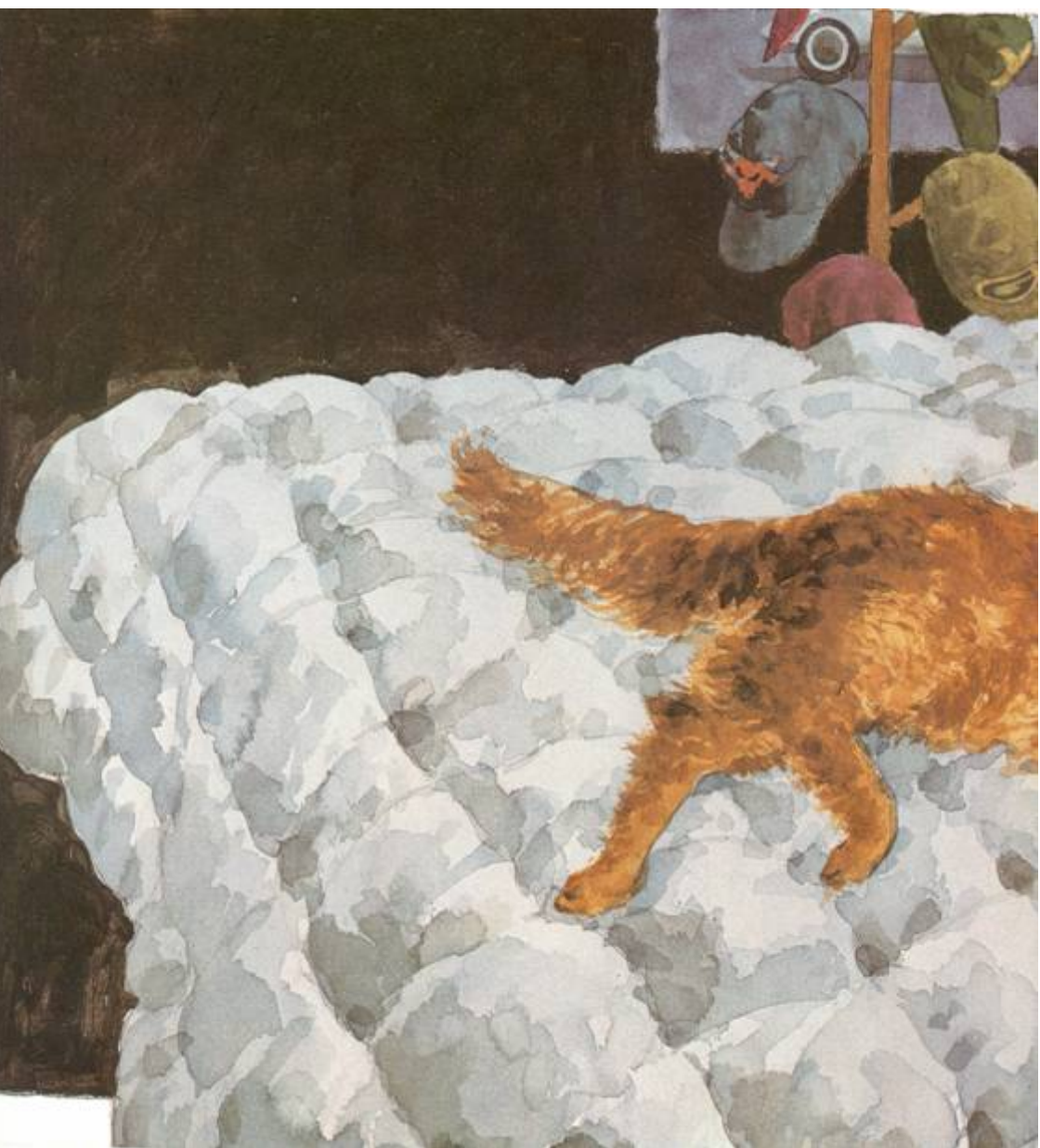
Ja im odgovorim da je Deni moj najbolji prijatelj.

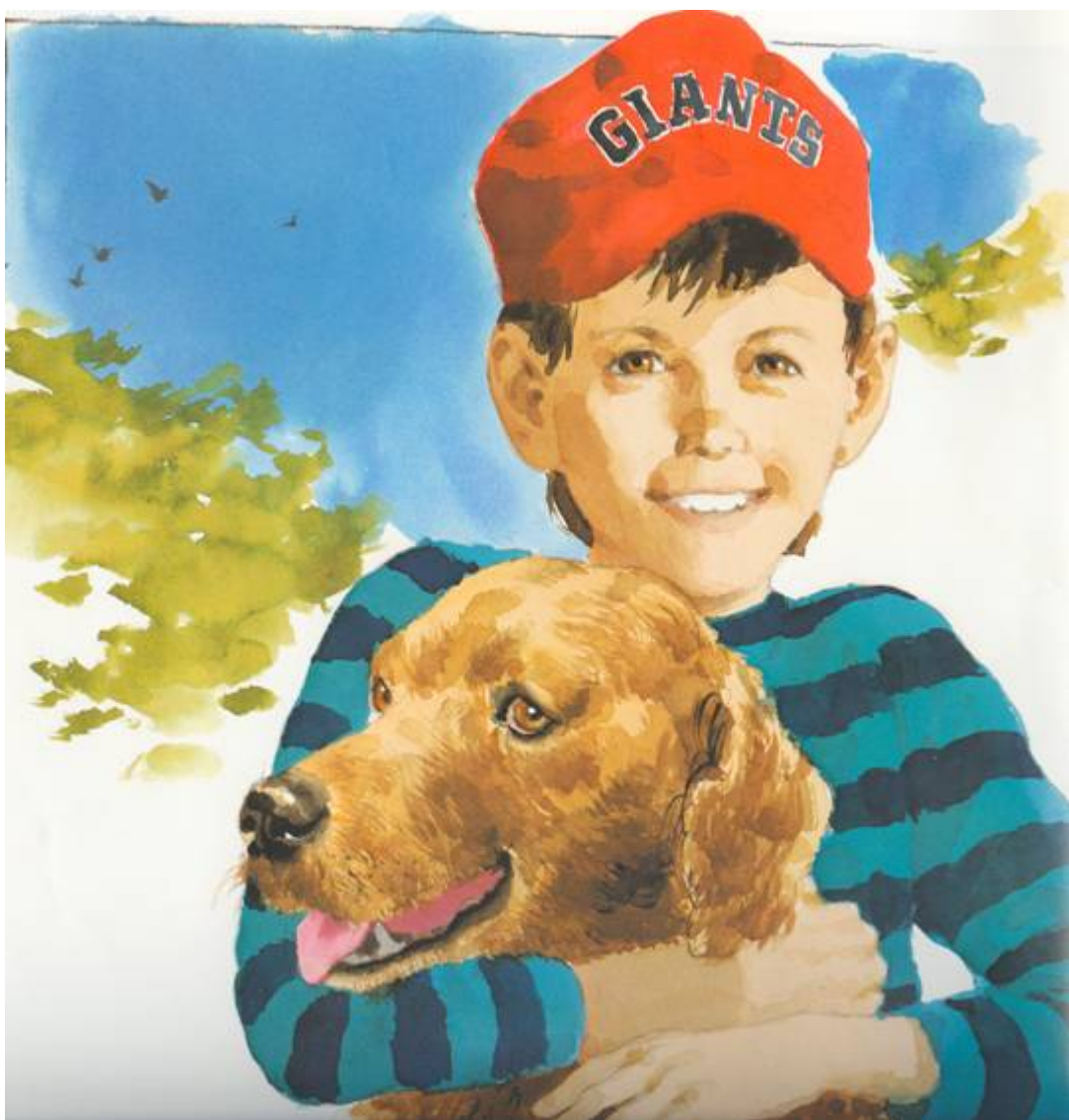

Kada je vrijeme za spavanje, ja obično četkam njegovu sjajnu dlaku. Ubrzo se umorim i moram prestati. Deni me poliče po licu. I on, također, zna da sam ja njegov najbolji prijatelj.

«Gore, ugasi!» naredim i Deni ugasi svjetlo.

On mi daje svoje vlažne poljupce.
Ja mu uzvraćam zagrljajima.
On je moj Deni.

*Za Scotta LeRoya i njegovog
prijatelja, Rexa,
i za sretne uspomene na Rustyja.
- Audrey Ososky*

*Za Johna Lansperija, njegovu porodicu
i njegovog prijatelja Neumana,
te ljudima iz Canine Companions za
nezavisnost u Santa Ros, California,
uz zahvalnost za njihovu pomoc
i inspiraciju
- Ted Rand*

Izdavač : Savez distrofičara Federacije Bosne i Hercegovine,
Zmaja od Bosne 84, Sarajevo, Bosna i Hercegovina

Preuzeto od Henry Holt Company, 115 West 18th Street,
NewYork, a u saradnji sa Kanadskim Udruženjem oboljelih od
mišićne distrofije.

Henry Holt je registrirana marka od strane Henry Holt and
Company, LLC.

Tekst je autorsko pravo Audrey Osofsky (1992)
Ilustracije su autorsko pravo Teda Randa (1992)

Prevela i prilagodila: Biserka Karapuš

Osofsky, Audrey. My Buddy/Audrey Osofsky; ilustracije Ted
Rand. Sažetak: Dječak koji boluje od mišićne distrofije nam
govori kako je timski sa svojim psom trenirao da on može
činiti za njega stvari koje sam ne bi mogao.

(1. Mišićna distrofija-fikcija. 2. Psi pomagači-fikcija. 3. Psi-
fikcija) I. Rand, Ted, il. II. Naslov

Prvo izdanje : 1992. Henry Holt and Company
Izdanje na bosanskom jeziku : 2005. Savez distrofičara
Federacije Bosne i Hercegovine

BH TELECOM d.d. SARAJEVO

**Muscular Dystrophy
Association of Canada**

